

Arrest

nr. 187 937 van 2 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen op 14 april 2014 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 21 oktober 2010 België binnen. Op dezelfde dag vraagt de eerste verzoekster asiel aan. Op 25 oktober 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 73 971 van 26 januari 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekster.

1.2. Op 6 januari 2012 dient de eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat deze aanvraag op 4 juni 2012 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 14 februari 2014 ongegrond bevonden.

1.3. Op 29 maart 2013 dient de eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 april 2013 wordt een beslissing tot niet inoverwegingneming genomen.

1.4. Op 23 april 2013 dient de eerste verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 24 februari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de eerste verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen de eerstgenoemde beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 151 782.

1.5. Op 17 februari 2014 dient de eerste verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 24 maart 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de eerste verzoekster op 14 april 2014 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.02.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 14.02.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 06.01.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 06.01.2012 (zie bevestiging arts dd.19.03.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 14.02.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan A. K.. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN A. K.. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

“(…)”

1.6. Op 22 april 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoekster reeds zou zijn ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag waarin werd geoordeeld dat deze ziekte niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”.

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt verwezen naar een voorgaande beslissing, terwijl het duidelijk is dat er wel degelijk een blijvende medische aandoening aan de orde is, en deze blijvende aandoening verergerd is in die zin dat er nu sprake.

Dat verzoekers met de meeste klem de blote bewering betwisten als zou er reeds een uitspraak gedaan zijn betreffende de medische problematiek van verzoekster en als zou deze uitspraak nog steeds gelden voor de actuele medische problematiek, terwijl er in werkelijkheid sprake is van een negatieve evolutie der medische toestand enerzijds en er sprake is van tal van aanvullende documenten inzake de onmogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst.

Dat in het verleden door verwerende partij zomaar gratis werd geponeerd dat verzoekster naar haar land van herkomst kan terugkeren;

Dat de werkelijkheid erin bestaat dat verzoeker zeer ernstig ziek is, en er gezien de etnische achtergrond (Tsjetsjeense origine) geenszins enige mogelijkheid bestaat op medische behandeling in het land van herkomst, temeer verzoekster onmogelijk terugkan door de ernstige problemen in haar land van herkomst (haar echtgenoot is vermoord geworden).

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat telkenmale met de nodige zorgvuldigheid wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dit is hier niet of minstens niet afdoende gebeurd.

Er is gemakkelijks halve zomaar overgegaan tot afwijzing van de beslissing op basis van de bewering alsof alles alles onderzocht is geworden en er geen wijziging in de toestand heeft plaatsgevonden.

De argumentatie is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Er is niet alleen de medische problematiek, er is tevens de psychologische problematiek, en er is de toestand in het land van herkomst, en omtrent alle aspecten werden er door verzoekster aanvullende stukken voorgelegd, dewelke evenwel zomaar terzijde werden geschoven door verwijzing naar de voorgaande beslissing inzake een vorige aanvraag, waar nochtans al deze stukken niet werden voorgelegd.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij onvoldoende is en verzoekster niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan gezien de ingeroepen psychologische problematiek.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Er wordt gesteld alsof er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de ziekte toestand, en dat er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid.

In werkelijkheid is een dergelijk onderzoek nooit afdoende gebeurd en nooit aan de orde geweest gezien het feit dat er thans heel wat recente en relevante stukken naar voor werden gebracht bij de nieuwe aanvraag art. 9 TER VW dewelke nooit op hun waarde werden beoordeeld, en waarvan de inhoud nooit werd weerlegd.

Er is sprake van standaardargumentatie die geenszins in concreto is gespecificeerd."

3.1.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:
"(...)".*

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“(…)”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar een eerdere beslissing.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW wel degelijk van toepassing is op de situatie van verzoeker die in ernstige mate gehinderd wordt door zijn ziekte-toestand.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., “Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken”, T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: “ce qui est en cause n’est pas la stabilité d’un état de santé, mais bien sa grativé et la constance de soins qu’il appelle.” (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu is dit nooit afdoende onderzocht geworden.

Er diende een volledig nieuw onderzoek te gebeuren én van de ziekte-toestand zelf, én van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst, meer specifiek Tsjetsjenië, wat evenwel niet gebeurd is.”

3.1.3. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van “de beginselen van behoorlijk bestuur” en van artikel 3 van het Europees

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“In casu dient heel specifiek onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst en dit niet enkel voor de medische maar ook voor de ernstige psychologische problematiek.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing;

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie, zodat er alleszins standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien bepaalde van de medische problemen van verzoekster juist verband houden met gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op haar ziekte-toestand, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Dat niet kan aanvaard worden dat alle medische elementen thans zomaar worden verworpen zonder onderzoek ten gronde;

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing onrechtmatig werd genomen.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het eerste middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het tweede middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

In het derde middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM.

Gelet op de overlappingsen tussen de middelen, zullen die samen behandeld worden.

Verzoekers verwijten de verwerende partij dat zij niet zou kunnen stellen dat de actuele medische problematiek nog steeds dezelfde is als diegene die reeds werd onderzocht, nu er sprake zou zijn van een negatieve evolutie van de pathologie. Verwerende partij zou niet zomaar, zonder bijkomende motivering of uitgebreid advies, kunnen stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Er zou bovendien sprake zijn van een stereotype motivering.

Er dient volgens verzoekers een volledig nieuw onderzoek te worden gevoerd naar de ziekte-toestand en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

Tot slot zou volgens verzoekers dienen te worden onderzocht wat de gevolgen zijn voor de actuele aandoening bij de stopzetting van de medische behandeling.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, voor zover verzoekers in het huidig verzoekschrift kritiek leveren op de beslissing d.d. 14 februari 2014 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, doordat zij stellen dat er nooit een degelijk onderzoek is gevoerd naar de ziekte-toestand en naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, zij hierop niet zal antwoorden. De thans voorliggende bestreden beslissing is immers gesteund op artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf. Omwille van die reden werd de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Indien verzoekers het niet eens waren met de ongegrondheidsverklaring van 14 februari 2014, dienden zij daar tijdig beroep tegen in te stellen.

Die beslissing is thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig, waardoor verzoekers in de huidige vordering er niet met dienstagte gevolg kritiek op kunnen leveren.

Verwerende partij wijst er op dat de formele motiveringsplicht het volgende inhoudt: "De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet." (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoekers ingediende aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk diende te worden verklaard.

De bestreden beslissing gaat in op de door verzoekers aangehaalde elementen en voorgelegde medische attesten.

Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekers die motieven kennen, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

De verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht werd evenmin geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Los van het feit dat zelfs het voorliggen van een gestandaardiseerde motivering, op zich niet leidt tot een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, kunnen verzoekers in casu niet ernstig voorhouden als zou de bestreden beslissing een stereotype motivering omvatten.

In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar de door verzoekers op 6 januari 2012 ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet en stelt vervolgens dat blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is ten aanzien van die eerste aanvraag. De aanvraag d.d. 6 januari 2012 werd op 14 februari 2014 ongegrond verklaard, nadat de arts-adviseur de standaard medische getuigenschriften had onderzocht en een uitgebreid onderzoek had gevoerd naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

Verwerende partij deed ook nu beroep op een arts-adviseur alvorens huidige aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De arts-adviseur stelt in zijn advies d.d. 19 maart 2014 dat het voorgelegde standaard medische getuigenschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster bevestigt.

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar dit advies, dat tevens aan verzoekers werd overhandigd in een gesloten omslag. Zij zijn derhalve in staat te begrijpen waarom de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Nu het voorgelegde medisch getuigenschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt, diende de laatste aanvraag op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet onontvankelijk te worden verklaard.

Verwerende partij laat gelden verzoekers niet op ernstige wijze het advies van de arts-adviseur tegenspreken. Zij beperken zich ertoe te stellen dat “wel degelijk een blijvende medische aandoening aan de orde is en deze blijvende aandoening verergerd is”.

Zij maken evenwel niet duidelijk waarom er volgens hen wel sprake zou zijn van een gewijzigde gezondheidstoestand.

Waar zij stellen dat er nu eveneens sprake zou zijn van een psychologische problematiek, laat verwerende partij gelden dat een eenvoudige lezing van het medisch advies van de arts-adviseur, op grond waarvan de vorige aanvraag ongegrond werd verklaard, duidelijk maakt dat destijds eveneens rekening werd gehouden met die problematiek. Er staat immers in het advies van de arts-adviseur van 13 februari 2014 geschreven dat uit de standaard medische getuigenschriften blijkt dat verzoekster lijdt aan anxio-depressief syndroom, posttraumatisch stressstoornis met hyperventilatie en paniekaanvallen. Verzoekers kunnen dus niet voorhouden als zou er door die aandoening sprake zijn van een gewijzigde gezondheidstoestand.

Waar verzoekers stellen dat er een volledig nieuw onderzoek dient te worden gevoerd naar de ziekte en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, laat verwerende partij gelden dat de aanvraag onontvankelijk kon worden verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet en dit louter op grond van het feit dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

In dat geval dient er geen onderzoek meer te gebeuren naar de ziekte toestand en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, nu dit onderzoek reeds heeft plaatsgevonden in de vorige aanvraag.

Ook waar verzoekers stellen dat er zou dienen te worden onderzocht wat de gevolgen zijn voor de actuele pathologie bij de stopzetting van de medische behandeling, laat verwerende partij gelden dat, nu er reeds een onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst en er werd geoordeeld dat de noodzakelijke medische zorgen aanwezig zijn in het land van herkomst, verzoekster haar medische behandeling niet dient stop te zetten. Zij kunnen derhalve niet voorhouden als zou dienen te worden onderzocht wat de gevolgen zijn bij een stopzetting van de behandeling voor de pathologie, nu verzoekster de noodzakelijke behandeling kan genieten in haar land van herkomst.

Louter ten overvloede, wijst verwerende partij er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn», kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten.

Waar verzoekers ook de schending aanvoeren van het redelijkheidsbeginsel dient erop te worden gewezen dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van zijn bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel slechts schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999).

Verzoekers tonen niet aan dat verwerende partij niet in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling kon komen dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Verwerende partij heeft zich bovendien bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening heeft gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Zodoende werd eveneens voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.¹

De drie middelen zijn niet ernstig.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In de mate dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van “de beginselen van behoorlijk bestuur” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het eerste en het derde middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat er “(o)p 14.02.2014 (...) door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 06.01.2012” waarbij “reeds uitgebreid (werd) ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en (...) de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene (werden) onderzocht” en de verzoekende partijen in hun nieuwe aanvraag een “standaard

medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor(leggen) waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 06.01.2012", waarbij wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 19 maart 2014. In dit advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de eerste verzoekster werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt vastgesteld dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift blijkt dat *"de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 06/01/2012"* en dat op het standaard medisch getuigschrift *"geen enkele nieuwe diagnose (wordt) gesteld voor betrokkene"* en het dus *"slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene (bevestigt)"*.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Voor zover de verzoekende partijen in het tweede middel laten gelden dat de motivering *"op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig (is)"*, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich ertoe beperkt in de beslissing te verwijzen naar een eerdere beslissing, en zij *"niet akkoord (kunnen) gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie"*, wordt er op gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet louter heeft verwezen naar een eerdere machtigingsaanvraag, doch tevens heeft gesteld dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekster ongewijzigd is ten aanzien van deze eerder ingediende machtigingsaanvraag en dat de gemachtigde verplicht is om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de minister, c.q. de staatssecretaris, een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

Te dezen wordt met de bestreden beslissing in toepassing van de voornoemde bepaling de aanvraag van 18 februari 2014 om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat er "(o)p 14.02.2014 (...) (...) een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 06.01.2012" waarbij "reeds uitgebreid (werd) ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en (...) de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene (werden) onderzocht" en de verzoekende partijen in hun nieuwe aanvraag een "standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor(leggen) waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 06.01.2012".

De verzoekende partijen voeren in een eerste middel aan dat er in werkelijkheid sprake is van een negatieve evolutie van de medische toestand van de eerste verzoekster en dat er tal van aanvullende documenten zijn inzake de onmogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst. Zij beperken zich evenwel tot de loutere negatie van wat de arts-adviseur in zijn medisch advies van 19 maart 2014 heeft vastgesteld, met name dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift blijkt dat "de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 06/01/2012" en dat op het standaard medisch getuigschrift "geen enkele nieuwe diagnose (wordt) gesteld voor betrokkene" en het dus "slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene (bevestigt)". De verzoekende partijen verduidelijken nergens met concrete elementen waarom zij menen dat de vaststellingen van de arts-adviseur feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen zij niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de arts-adviseur van het door hen voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 9 januari 2014 en de bijlagen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Voor zover de verzoekende partijen in het eerste middel stellen dat de eerste verzoekster ernstig ziek is en er, gezien hun etnische achtergrond, geen mogelijkheid bestaat op een medische behandeling in het land van herkomst, temeer nu de eerste verzoekster onmogelijk terug kan nu haar echtgenoot vermoord is, wordt er op gewezen dat zij in hun aanvraag geen gewag hebben gemaakt van deze problemen in het land van herkomst, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden. Bovendien beperken zij zich wat betreft de moord op de echtgenoot van de eerste verzoekster tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien klemmt met het feit dat de eerste verzoekster bij haar asielaanvraag wel een overlijdensakte van haar man bijbracht, doch op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een moord.

Voorts werpen de verzoekende partijen in het eerste middel op dat niet afdoende werd nagegaan of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit en of er geen gevaar bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Met hun betoog gaan de verzoekende partijen er evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat zij in hun nieuwe aanvraag een "standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor(leggen) waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 06.01.2012" en dat deze bepaling een gebonden bevoegdheid betreft, wat *in concreto* betekent dat wanneer wordt vastgesteld dat de "gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 06.01.2012", de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet anders kan dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zonder nog verder na te gaan of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling of de eventuele beschikbaarheid of toegankelijkheid van enige medische behandeling in het land van herkomst na te gaan. De gemachtigde kon *in casu* dan ook volstaan met de vaststelling dat het gaat om dezelfde elementen, zonder een nieuw onderzoek ten gronde te voeren en hieromtrent motieven op te nemen in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partijen er in het eerste middel nog op wijzen dat er niet alleen de medische problematiek is, doch ook de psychologische problematiek en de toestand in het land van herkomst, wordt er op gewezen dat hierop ook bij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 januari 2012 werd gewezen en dat de arts-adviseur naar aanleiding van deze aanvraag in zijn advies van 13 februari 2014 reeds rekening had gehouden met een *“depressief syndroom en een PTSS met hyperventilatie en paniekaanvallen”* en met een risico op zelfdoding en tevens de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen in het land van herkomst is nagegaan. Wat de door de verzoekende partijen bij hun aanvraag gevoegde aanvullende stukken betreft, wordt er op gewezen dat uit deze informatie niet blijkt dat er sinds de beslissing van 14 februari 2014, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, veranderingen zijn met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de voorgeschreven behandeling in het land van herkomst en dat de verzoekende partijen nalaten te verduidelijken uit welk(e) (passage van welk) concreet stuk dit zou moeten blijken.

Voor zover de verzoekende partijen in het tweede middel laten gelden dat nooit afdoende onderzocht is geweest of de eerste verzoekster in haar land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken en dat er *“een volledig nieuw onderzoek (diende) te gebeuren én van de ziekte-toestand zelf, én van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst”*, wordt er op gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur in zijn advies van 13 februari 2014, dat hij heeft gegeven naar aanleiding van de door de verzoekende partijen op 6 januari 2012 ingediende machtigingsaanvraag, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen in het land van herkomst is nagegaan. Zo de verzoekende partijen van mening zijn dat dit onderzoek niet afdoende is gebeurd, is hun kritiek niet gericht tegen de thans bestreden beslissing, doch wel tegen een advies dat deel uitmaakt van de weigeringsbeslissing van 14 februari 2014, die inmiddels definitief in het rechtsverkeer is. Wanneer, zoals *in casu*, dit onderzoek gebeurd is en de verzoekende partijen hiertegen geen gebruik hebben gemaakt van de rechtsmiddelen die hen ter beschikking stonden en er geen informatie is waaruit blijkt dat de situatie in het land van herkomst na dit onderzoek veranderd is, dringt een nieuw onderzoek zich niet op. Er anders over oordelen zou de aanvrager(s) de mogelijkheid geven om *ad infinitum* nieuwe aanvragen op grond van dezelfde ziekte(s) in te dienen, hetgeen duidelijk niet strookt met de juridische metafysica van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet.

In het derde middel voeren de verzoekende partijen aan dat *“heel specifiek onderzocht (dient) te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst en dit niet enkel voor de medische maar ook voor de ernstige psychologische problematiek”*. Er wordt evenwel nogmaals op gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur in zijn advies van 13 februari 2014, dat hij heeft gegeven naar aanleiding van de door de verzoekende partijen op 6 januari 2012 ingediende machtigingsaanvraag, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen in het land van herkomst is nagegaan. Dat hij dit niet heeft nagegaan voor de psychologische problematiek van de eerste verzoekster komt omdat hij van oordeel was dat de behandeling voor een depressief syndroom en een PTSS enkel symptomatisch is en zeker niet essentieel en dat zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland, dit niet betekent dat de eerste verzoekster onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Voorts oordeelde de arts-adviseur dat het vermelde risico op zelfdoding inherent is aan elke depressie, zelfs bij behandeling, maar dat het in het dossier niet concreet gemaakt wordt, noch duidelijk gelinkt wordt aan de specifieke situatie van de eerste verzoekster. Nu de arts-adviseur thans in zijn medisch advies van 19 maart 2014 vaststelde dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift blijkt dat *“de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 06/01/2012”*, diende hij bijgevolg niet opnieuw na te gaan welke behandeling(en) hij noodzakelijk acht en of deze beschikbaar en toegankelijk is/zijn in het land van herkomst.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn de vaststellingen die tot de onontvankelijkheid van de machtigingsaanvraag hebben geleid, met name dat er *“(o)p 14.02.2014 (...) een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 06.01.2012”* waarbij *“reeds uitgebreid (werd) ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en (...) de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene (werden) onderzocht”* en de verzoekende partijen in hun nieuwe aanvraag een *“standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor(leggen) waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 06.01.2012”*, te weerleggen of te ontkrachten. De

verzoekende partijen voeren in het derde middel dan ook niet dienstig aan dat de arts-adviseur geen standpunt heeft ingenomen over de mogelijke gevolgen van een stopzetting van de behandeling en in welke mate dat de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het land van herkomst.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfynd dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

Te dezen maken de verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat zij zich in een van de hierboven genoemde situaties bevinden.

Bovendien wordt met de thans bestreden beslissing enkel uitspraak gedaan over de aanvraag om een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Vermits met de bestreden beslissing geen uitspraak is gedaan over een verwijderingsmaatregel, kunnen de verzoekende partijen geen schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig inroepen (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële

motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. Het eerste, het tweede en het derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN